

givende, saaledes at det staar saa vel det i Paragraffen nævnte Udvalg i sin Indstilling til Ministeriet og dette sidste frit for at tilfidesætte de paa Mødettagne Beslutninger og stete Afstemninger. Man formener imidlertid, at disse bør være bindende, saa at Fiskerne ikke kunne paatvinges hverken Vedtægt overhovedet, eller Bestemmelser i en saadan, naar herfor ikke er Flertal paa Mødet.

Angaaende den Maade, paa hvilken der hidtil er forholdt ved Udførelse af Lovens Forskrifter angaaende Vedtægter, er det ikke opnaaet, at de paagældende Fiskere have haft en saadan Indflydelse paa Vedtægtens Indhold, at dette kun kan blive overensstemmende med Flertallets Ønske, hvad dog Loven maa forudsættes at have villet. Naar nemlig nogle Fiskere, ikke sjældent vejlebede og opmuntrede hertil af Kontrollen, have indgivet en Ansøgning til Ministeriet om at faa Vedtægt, har Ministeriet i Reglen fulgt den Fremgangsmaade at opfordre vedkommende Amtmand til at indhente Oplysning fra Kommunalbestyrelserne i de det paagældende Farvand tilgrænsende Kommuner om, hvor mange af de i hver Kommune boende Fiskere der stemte for eller imod Indførelse af Vedtægt. Kommunalbestyrelserne have da kaldt Fiskerne sammen, og efter at have adspurgt disse indberettet deres Stemmegivning til Amtet, der saa atter har indberettet det samlede Resultat til Ministeriet. Ved den ved denne Lejlighed rettede Forespørgsel til Fiskerne, har der dog aldeles ikke kunnet være Tale om, hvorledes deres Ønske maatte være med Hensyn til Vedtægtens Indhold. At gøre nærmere Forslag herom er efter § 47 det deri nævnte Udvalgs Sag, et Udvalg, af hvis Medlemmer kun en over Halvdelen ere Fiskere. Selv om Fiskerne i Udvalget ere enige, hvad i øvrigt langt fra behøver at være Tilfældet, er det dermed ikke givet, at de have Medhold hos et Flertal af deres Kammerater, og viser det sig paa det i § 47 omhandlede Møde, at et Flertal overhovedet ikke vilde have en Vedtægt af den af Flertallet foreslaaede Bestaaffenhed eller forlanger Forandringer i Udvalgets Forslag, har man, som fornævnt, hidtil troet

at kunne sætte sig ud derover, og paa denne Maade er der paa sine Steder paatvunget Fiskerne Vedtægter af et imod Flertallets Ønske stridende Indhold. Nærværende Udvalg tror at handle efter, hvad der i Virkeligheden har været tilfigtet ved Loven, ved at stille Endringsforslaget, der gaar ud paa at forhindre, at saadant kan ske.

ad 55. Med Hensyn til dette Endringsforslag, der i det væsentlige vil være motiveret ved det nys anførte, skal kun bemærkes, at da Vedtægter overhovedet, som nærmere paavist i denne Betænkningens almindelige Del, maa anses, som Lovgivningen for Tiden er, for at være af meget tvivlsom Nytte, ligesom der er kommet megen Misfornøjelse med dem til Orde, har man anset det for rigtigt, at de bortfalde, naar ikke inden to Aar et Flertal af de i de paagældende Kommuner boende Fiskere forlanger at beholde dem.

ad 56. Der har lydt ikke saa Klager over, at der til Stemmegivning om Vedtægt er medtaget Personer, som kun meget uegentlig kunne kaldes Fiskere. Man maa anse det for rigtigt, at kun de regnes for Fiskere, hvis Hovederhverv er Fiskeri.

ad 57—58. Disse Forslag ere kun Reaktionsændringer, der maa følge af, hvad andetsteds er foreslaaet.

ad 59. Det har vist sig, at paa flere Steder i Landet falde de udvoksede Aal meget smaa.

ad 60. Som til 57—58.

ad 61—62. Kommunerne have ikke saa stor Interesse i Ansættelse af en særlig Lønnet Tilhynsmand med Vedtægtens Overholdelse, at det findes rigtigt at paalægge dem Udredelsen af mere end Halvdelen af hans Lønning, medens Udredelsen af den anden Halvdel paalægges Statskassen, paa hvis Begne Indenrigsministerens Sanktion af Ud nævnelser er foreslaaet.

ad 63. Der bringes herved Enhed i Tilhynet.

ad 64. Det maa anses for ønskeligt, at fiskerikyndig Mægling foretages.

ad 65—67. Herom henvises til vedkommende Bemærkninger i Betænkningens almindelige Del.